

Smuler
opsamlet paa min Kystrejse.
(Af G. B. Christian sen.)

5. Nevada. Denne Stat er en Størststat til Wyoming og Utah følg. hvad Bjerge og Dalstræk angaaer. Statens Ernæringsstifter er naturligvis Bergværksstift, Køgeopdræt og Sommerhandel, samt lidt Optredning af Dalstrægene, som løbe hen mellem Bjergene.

„Southern Pacific R. R.“ — Hovedbanen vest for Rocky Mountains — ligger sig som en vældig Slangehen over, gennem og omkring disse majestætiske Bjerge. For Djævillet har Southern Pacific Kompagni et storstort Arbejde for ved Udgrovingen af en meget lang Tunnel gennem Bjergene. Imidlertid — ved alle disse Svængninger og Bugtninger, op ca ned, frem og tilbage, kommer man ubesaflig til at tanke på baade Guds Menigheds og ens eget Erfaringsliv. O, hvilte Bjerge og Dale, hvilte Svængninger og Bugtninger, hvilte Sllyngringer op på Bergtopperne — de lyse og salige Nædens Hjørner, hvor side af Daborstærene straaler os ind i Hjerteis forborgene Dybber — og ned i Dalstrægene — Fristedernes Dalstræk; Hovmodsdalen, Høftagtsdalens og Verdenshøjhedens Dal, der, hvor Mørke, Divilens Mørke og Forfærdelsens Mørke lægger sig frægteligt ned over vores ansigtede Hjertet. En anden Tante randt mig i Hu, medens vi snoede os hen gennem Bjergpaserne, idet det nemlig knirkede og knagede i Bogne, så man måtte stønge sig selv: men det holder, bører det, eller brister det? Oliver vi liggende herinde i de mørke, stumle og ubhøggelige Tuneller? mon tro Bjergene ikke synes ned over os? Det kan belegges en med stor Angst.

Ja, Venner, saadan gaa det jo med os paa vor nændelige Fart. Hvor ofte gør vi ikke de Erfaringer: det knirker og knager i os og omkring os, i vores eget Træsliv og i Guds Menigheds Træsliv, så vi syngholdt og lidetroende spørger: mon det holder? mon vi kommer ud gennem alle Farer og Banstigheder? Mon vi naar Maalest?

Imidlertid slumrede jeg ind. Om Morgenens, da vi vaagnede op, ruslede vi inde paa Californiens dejlige Sletter, med stille, vistende Vnde, og Solstrælerne hilsle os smilende: God Morgen!

Tilhørsstede mig den evige Sol: frugtbare Sletter, kristallklare Akilder, friske og undige vistne Vindeforenet med hellig Stilked og en Solglans, som overgaar alt, hvad dødelige tunne toner sig — det er Maalest, som jeg har for mine — Efterfølgere. O, Gud se Lov!

6. California. Dette Land, denne Stat, som man har betegnet, baade som Eventyrlets Land og som Bidunderets Land, ja, saa galt som Unionens „Guds Have“, er aabenbart i mange Henseender en af Nordamerikas mest ejendommelige Stater, baade med Hensyn til Klima, Naturstorslaet, Krigdomme og Variationer næsten paa alle Områder.

Aleene dette at staar stille i en Dal, der er omkring 400 Mil lang og ca. 90 Mil bred, med en Højde i Luftslaget, saa Vjet kan stue mindst 60 a 70 Mil fremad, ja, det er i sig selv meget fortryllende; men saa ved tillige at staar ikke mere end omkring 150 fod over havfladen og saa have staende lige for sit Ansigt et af de største eller højeste Bjerge i Landet. Det er hensidende. Man kan blive helt betaget. Af hvad? Af Guds Storhed og ens egen Udsadelhed.

Lige i denne Forbindelse, medens vi besøgte de vældige Bjergkamper, lad mig gøre opmærksom paa en ejendommelig Storhed af en anden Art. Det er paa Planterigets Omraade. Forst Tid siden fandt man et Træ, som man mener er Verdens største Træ; Dets Omfang er 150 fod, og i Genomsnit er det 33 a 34 fod. Hvilken Kæmpe af et Træ! Det maa vist være paa Alver med Metufalem. Sandelig, det fortrynder Skaberens Pris og Storhed.

California er omkring 1000 Mil lang og gennemsnitlig 200 Mil bred. Der findes næsten allearter af Klimaforandringer, i Serdeleshed, naar vi lager hele Amerikas Kystlinje med. Staten har omkring 2,000,000 Indbyggere, hvoraaf en Fjerdepart bor i San Francisco og omkringliggende Bjerg og Forstæder.

San Francisco er en af Amerikas

mest naturtsne Byer. Den har en af de allerbedste Havne i hele Verden, baade med Hensyn til Dybde og Verden, som ligger for os paa Velstyrken, ikke mindst for Missionsarbejdet derind, saa vilde det næppe endda lægge Hindringer i Vejen for den store Sofart, som der er til denne Storby.

Men San Francisco, trods dens Storhed, Pragi, Rigdomme og blomstrende Stadsfart, er aabenbart endnu fun en Uheldighed af, hvad den vil blive, f.eks. om en Mennestraader mede. Den blev lagt paa Herrens Missionssalter om Søndagen.

At en Regn fra vest høje hadde været Hjernerne, at Evighedens Sol — Colgataselen, havde skinet ind i Stjælene og opslammet Hærligheden til Herrens Sag, det viste ogsaa det rundhaaedes Offer, der blev lagt paa Herrens Missionssalter om Søndagen.

Ja, lad mig her i denne Forbindelse udtales: hvor underlig fan dog Guds velsigne — Men paa dette ene Bilsaar

tun Jesu skal være den ene i store blandt os. Hvor den Tone skal izzennem paa alle vores Mødre, Missionssøster, Krebsøster og Karæsøster for ikke at tale om alle andre Slags Mødre, som holdes blandt os Samfundssøster, lad os mærke os dette grundigt.

Imidlertid, Herren og Vennerne i Gaston og tilhørende andre Steder fra

skal have hjertelig Tak for de stjæle Missionssøder, til Verdens Ende,

Tusind og efter Tusinder Bognlænner af dem. Byen har omkring

12,000 Indbyggere. Kun en Ting til

fan jeg her ikke undlade at omtale, soi var underlig Hjelser og Tan-

ter i mit Sjæl. Det var en Armenie-

rit. Her er ikke saa Armenier be-

siddende i denne By. Hoo kan høre

dette Navn nægne, uden at det frem-

talder dyb og underlig Tatnemmelighed

til Herren og en smertelig Demod, ja,

Graad i Hjertet.

Armenien, dette underlige Land, der, hvor Guds Have sandhyligvis har været, der, hvor de første Bodens og Sonderhusens Taarer stod paa vores Stammefældres Kinder, der, hvor det første, det gammelkristianum

led med dets forløsende og frigorende Toner ind i Adams og Edas Øren og

Hjertet, der, hvor det første Martyrbloed stod, og hvor Martyrbloed siden

efter har været Jordens saa mange

Gange, nu sidst i Halofemerne, da

omkring 100,000 Armeniere beseglede

Troen med deres Blod.

Armenien, ja, dette underlige Land, der, hvor Mennestragtens anten

Stamfader standes med Guds Art

og byggede sit første Tatfællesalter

for i sin egen betrymme Stol. Mam-

ma saa paa Kløften; den var snart 8,

og nu mangler vi blot Fællest. Fre-

derit, den theologiske Kandidat.

Rigtignot havde vi Mo'rmo's blandt

os her Dag, men ved alle store Hjel-

ster syntes vi dog, at det var noget

svært hjerteligt, naar hun, den sols-

haaede, præsiderede som vor Dron-

ning, hvem vi alle elstede og ærede.

I Dag syntes hun at være i fardeles

gode Humør; som sædvanlig talte hun

lidt, fordi det trættede hende at tale

meget; men aligvel laa der i hendes

Udtryk noget usædvanlig glad og for-

nøjet, som ikke undgik vor Opmær-

som.

Da Mamma henviede hertil, svarede

de Mo'rmo': „Ja, mit føre Barn, jeg

er virkeligt glad i Dag; men det er

egenlig, fordi jeg glæder mig til i

Morgen; thi saa faa til Nytaarstele-

gram fra Manne. Du ved, at han

stod i det sidste Øvre, at han Kløften

12 Nytaarsaften vilde drifte vor Staaf

og tænte paa os alle sammen, ikke mindst

paa gamle, fare, saa Mo'rmo'. „Sig

hende det“, stod der jo i Brevet, ikke

sant? Og saa vilde han straks tele-

grafere. Maalest har vi det allerede

ved Krofosten i Morgen.“

„Ja, statkels Drenge“, sagde Mam-

ma, idet der gift en Gangge af Alvor

over hendes Ansigt, „jeg har virkeligt

lydt haft hamude af mine Taner hele

Dagen. Det er mig saa underligt,

naar jeg tanter paa, at min egen Drenge

sidder langt borte i Japan, maalest ale-

ne, for første Gang i fuld Alvor langt

borte fra Fædreland og Hjem.“

Manne havde nemlig faaet en for-

deliglig Plads i Yokohama og hav-

de i Sjæle at estableere sig der.

„Ja, ja, mit Barn“, sagde Mo'rmo',

„jeg sender den Slags; men han er,

godstelov, en raff Gut, og godt Dom-

ber er der i ham. Tro du mig, han

flarer sig not. Og ensom er han sit-

tert heller ikke i Aften; jeg er vis paa,

han er hos sin Principal. Og saa faar

vi Telegram i Morgen.“

8. Kredsmedet. Det er ikke

min Mening her at stille Entstehederne

ved dette Største og frugtbare Nede-

re, det vil gøre det vigtigst at blive lidt

paa os andre, der ikke har begyndt.

„Ja, lad os haave det“, sagde Mam-

ma. Hun sagde ikke mere; men hendes

Blik tilhørte: „om alt staar vel til.“

Vi forstod det allesammen og tænkte

paa Pappa, som doede saa pludseligt

for sine Farer. Stemningen var

med et bleven alvorlig.

— I det samme ringede det paa

Dørskloften.

— Naa, der kommer Frederit“,

længe entsette Sjæle, for Mennigheden og for hele det omfatende Missionsarbejde, som ligger for os paa Velstyrken, ikke mindst for Missionsarbejdet i San Francisco.

At en Regn fra vest høje hadde været Hjernerne, at Evighedens Sol — Colgataselen, havde skinet ind i Stjælene og opslammet Hærligheden til Herrens Sag, det viste ogsaa det rundhaaedes Offer, der blev lagt paa Herrens Missionssalter om Søndagen.

At en Regn fra vest høje havde været

Hjernerne, at Evighedens Sol — Col-

gataselen, havde skinet ind i Stjælene

og opslammet Hærligheden til Herrens

Sag, det viste ogsaa det rundhaaedes

Offer, der blev lagt paa Herrens Mis-

sionssalter om Søndagen.

At en Regn fra vest høje havde været

Hjernerne, at Evighedens Sol — Col-

gataselen, havde skinet ind i Stjælene

og opslammet Hærligheden til Herrens

Sag, det viste ogsaa det rundhaaedes

Offer, der blev lagt paa Herrens Mis-

sionssalter om Søndagen.

At en Regn fra vest høje havde været

Hjernerne, at Evighedens Sol — Col-

gataselen, havde skinet ind i Stjælene

og opslammet Hærligheden til Herrens

Sag, det viste ogsaa det rundhaaedes

Offer, der blev lagt paa Herrens Mis-

sionssalter om Søndagen.

At en Regn fra vest høje havde været

Hjernerne, at Evighedens Sol — Col-

gataselen, havde skinet ind i Stjælene